

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: O. T., zastoupený JUDr. Vladimírem Szabo, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Strži 65/1702, proti žalovanému: Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2004, čj. OAM-3473/VL-10-15-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2005, čj. 60 Az 225/2004 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- I. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- II. Odměna advokáta JUDr. Vladimíra Szabo se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne ze dne 15. 12. 2004, čj. OAM-3473/VL-10-15-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel dle obsahu kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že soud nezohlednil závažné tělesné postižení jeho syna. Stěžovatel není na Ukrajině schopen zajistit dostatek finančních prostředků na synovu léčbu a vzhledem k poměrům na Ukrajině je nepravděpodobné, že by se syn v budoucnu mohl živit sám. Tato situace je důvodem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Dle stěžovatele měl žalovaný povinnost v řízení o udělení azylu posoudit, zda jsou splněny podmínky dle § 14 zákona o azylu, neboť jeho užití není vázáno na splnění podmínek uvedených v § 12 téhož zákona. Krajský soud se tímto pochybením rovněž nezabýval, ačkoliv žalobou byla napadána i tato vada. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

V kasační stížnosti taktéž požádal o ustanovení právního zástupce. Advokát byl stěžovateli ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2005, čj. 60 Az 225/2004 – 60.

Žalovaný ve svých vyjádřeních ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy a odkázal na správní spis. Stěžovatelovy námitky jsou formulovány obecně bez skutkových výtek a jsou tedy neopodstatněné. Stěžovatelovo tvrzení týkající se absence posouzení jeho žádosti o azyl dle § 14 zákona o azylu nelze akceptovat, neboť v odůvodnění správního rozhodnutí i v rozsudku je uvedené právní otázky věnována pozornost zcela přiměřeně individuálním skutkovým zjištěním. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a odkladný účinek jí nepřiznal.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého spisu správního orgánu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 1. 12. 2004, po opakovaném udělení správního vyhoštění, podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, v němž uvedl, že Ukrajinu opustil 19. 6. 2004 z ekonomických důvodů. Důvody pro opuštění země podrobně rozvedl při pohovoru konaném v pobytovém středisku ve V. L. dne 7. 12. 2004. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 2003 a v prosinci téhož roku mu bylo uděleno správní vyhoštění. Poté si změnil příjmení a pas a znovu do České republiky přicestoval. Za důvod pro opuštění Ukrajiny označil ekonomické důvody – nemožnost uživit rodinu kvůli nízkým výdělkům, tělesné postižení jeho syna, kvůli jehož operaci si vypůjčil peníze, které potřebuje vrátit. Žádné potíže s věřiteli ani státními orgány a institucemi na Ukrajině neměl.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení stěžovatelových námitek týkajících vad řízení spočívajících v absenci posouzení jeho žádosti o azyl z důvodu dle § 14 zákona o azylu a v nesprávném posouzení právní otázky udělení humanitárního azylu. Předně je nutno konstatovat, že stěžovatel v žalobě napadal zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a v té souvislosti absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 a § 91 citovaného zákona (část II. žaloby). Žádné konkrétní důvody pro udělení humanitárního azylu ani v žalobě, ani při ústním jednání konaném dne 26. 5. 2005 neuplatnil. Ke zjištění skutkového stavu věci má v řízení o udělení azylu zásadní význam výpověď žadatele představovaná vlastní žádostí o udělení azylu a zejména pohovor, jenž je za účelem zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí správním orgánem prováděn. Stěžovatel v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR uvedl, že jediným důvodem jeho žádosti o azyl jsou ekonomické důvody. Stěžovatel tedy neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tím byly naplněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona. V souladu s konstantní judikaturou¹ Nejvyšší správní soud podotýká, že zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímto rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje. Tato stěžovatelova námitka není tudíž důvodná.

Žalovaný svůj postup v rozhodnutí náležitě odůvodnil a stejně tak i krajský soud (str. 4 a 5 napadeného rozsudku), Nejvyšší správní soud tudíž v napadeném rozhodnutí nespatřuje ani stěžovatelem namítanou vadu nedostatečného odůvodnění, a proto ani tato stěžovatelova námitka není důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 35/2003, dostupný na www.nssoud.cz

Stěžovateli byl pro řízení ve věci kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci, doplnění kasační stížnosti a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu